

Bł. Maria od Męki Pańskiej (Maria Grazia Tarallo)

Autor: frater - 02/06/2021 18:49

Błogosławiona Maria od Męki Pańskiej (Maria Grazia Tarallo)

Miał dar proroctwa, który budził zdziwienie, w tym kard. Giuseppe Prisco, któremu przepowiedział swoją konsekrację na arcybiskupa Neapolu. Matka Notari i kierownik duchowy ojciec Fontana stwierdzili następnie, że siostra Maria della Passione **miała stygmaty na stopach i klatce piersiowej**. Wreszcie nastąpiły cudowne uzdrowienia, których świadkami była Założycielka i inne zakonnice.

www.santiebeati.it/dettaglio/90840

=====

Odp: Bł. Maria od Męki Pańskiej (Maria Grazia Tarallo)

Autor: frater - 02/06/2021 18:54

Narodziny i rodzina

Maria Grazia Tarallo urodziła się w Barra, dziś na przedmieściach Neapolu, ale wówczas niezależną gminę, 23 września 1866 r., Przez Leopoldo Tarallo, miejskiego ogrodnika i Concetta Borriello, kobietę o wielkiej witalności.

W swojej rodzinie miał sześciu innych braci i sióstr, z których dwóch zmarło jako dzieci. Wśród mężczyzn przeżyli Gabriele i Vitaliano, a siostry Drusiana i Giuditta zostały zakonnicami jego własnego Zgromadzenia, nosząc odpowiednio imiona Maria del Sepolcro i Maria della Sacra Lancia.

Maria Grazia zawsze mieszkała w środowisku rodzinnym w Barra, otrzymując podstawowe wykształcenie najpierw w prywatnej szkole, a następnie w szkole Sióstr Stimmatine. Pierwszą komunię przyjęła 7 kwietnia 1873 roku wyjątkowo w wieku prawie siedmiu lat, za zgodą proboszcza, który uznał ją za dojrzałą.

Była jeszcze dzieckiem, kiedy zdobyła szacunek i podziw wielu rodzin w Barra, stając się dobrym przykładem dla rówieśników dzięki swojej gorliwości w modlitwie.

Małżeństwo cywilne za posłuszeństwo

Miała 23 lata, kiedy jej ojciec Leopoldo volle narzucił jej wolę poślubienia jej, mimo że Maria Grazia wyrażała chęć zostania zakonnicą od czasu dorastania. Musiał więc zaakceptować młodego Raffaele Arutę jako chłopaka, ale zawsze zachowywał powołanie zakonne w swoim sercu.

Uspokajając ją niejasnymi obietnicami, ojciec zabrał ją 13 kwietnia 1889 roku do gminy Barra, ostatecznie zmuszając ją do oficjalnego przyjęcia młodej narzeczonej ceremonii cywilnej: zgodnie z powszechną praktyką ślub w kościele został przełożony, podczas gdy młoda małżonkowie wrócili do swoich rodzin.

Po powrocie z ratusza, podczas zwykłych posiłków w domu z krewnymi, Raffaele Aruta miał ujście krwi, objaw gruźlicy, która nękała ówczesną ludność, dotykając wszystkich grup wiekowych i płci. Wprowadzając na miejsce główne znane lekarstwo, czyli zmianę powietrza, zabrano go do Torre del Greco na zboczach Wezuwiusza, obszaru zdrowego powietrza, gdzie jednak choroba uległa nieodwracalnemu zaostrzeniu.

Młody człowiek zmarł 27 stycznia 1890 r., Dziewięć miesięcy po ślubie cywilnym z Marią Gazią, która, choć nie poszła do jego łóżka, tak bardzo modliła się, aby przyjął wolę Bożą. Ojciec był mocno wstrząśnięty incydentem i zaczął złagodzić wrogość wobec powołania religijnego córki.

W klasztorze Uroczych Krucyfiksów Jezusa w Najświętszym Sakramencie

Dnia 1 czerwca 1891 r. Maria Grazia w wieku 25 lat przedstawiła się Matce Marii Pia della Croce, w towarzystwie ojca i dobrego pisemnego sprawozdania spowiednika Don Domenico Romano. Była założycielką i przełożoną Zgromadzenia Ukrzyżowanych Adoraterek Jezusa w Sakramencie, zgromadzenia założonego za namową Kardynała Arcybiskupa Guglielmo Sanfelice 20 listopada 1885 r. (Od 1978 r. Znane są one jako Siostry Ukrzyżowane Adoratorki Eucharystii). Zaledwie dwa miesiące temu, od kwietnia 1891 roku, otworzył klasztor San Giorgio a Cremano, który stanie się domem macierzystym. Założycielka (Czcigodna od 2016 r.) I pierwsze siostry wspólnoty były bardzo zadowolone z nowej postulantki, która od razu wyróżniła się pokorą, uległością i miłością do pracy.

Matka Notari zeznała w procesie diecezjalnym, że Maria Grazia przybyła do klasztoru poprzedzona kilkoma głosami, które przypisywały jej dar widzenia Matki Boskiej Bolesnej, otoczonej przez Siedmiu Założycieli Służebnic Maryi, tak jak jest ona obecnie przedstawiona w grupie rzeźb obecnych na bocznym ołtarzu kaplicy Domu Macierzystego.

Ponadto śniły jej się Siostry tego Instytutu ubrane w czerwoną „cierpliwość” (szeroki pas materiału, który biegnie po całej osobie z przodu i od ramion), podczas gdy w pierwszej wersji habitu zakonnic był czarny i taki był czas Marii Grazii; zmieniono ją na czerwoną po latach, kiedy Reguła została zatwierdzona przez Stolicę Apostolską.

Po okresie próbnym przyjął habit zakonny. Imię Siostry Marii della Passione zostało z niej wyciągnięte losiem, ale była bardzo zadowolona, ☐☐ ponieważ w swej duszy była już mistykiem Męki Pańskiej.

Jej talenty i cnoty ujawniły się przede wszystkim podczas nowicjatu, który rozpoczął się 11 listopada 1891 roku: ku zadowoleniu mistrzyni nowicjuszek i podziwu pozostałych sióstr została przyjęta do złożenia ślubów zakonnych 20 listopada 1892 roku. Wspólnota różne zadania zawsze z gorliwością, uwagą, ofiarą z siebie, na chwałę Boga i duchowe dobro dusz.

Droga zakonnicy Maryi Męki Pańskiej

W dwa lata po ślubie, 21 listopada 1894 r., Siostra Maria della Passione została przeniesiona do nowego domu w Castel San Giorgio w prowincji Salerno. Pozostał tam do stycznia 1897, kiedy wrócił do

San Giorgio a Cremano. Od lata 1902 roku jego duchowym ojcem był ks. Luigi Fontana, który zebrał swoje intymne mistyczne tęsknoty i będzie ich wiernym tłumaczem i opiekunem.

18 marca 1903 r. Siostra Maria della Passione złożyła śluby wieczyste; 18 sierpnia 1904 r. został przeniesiony do Neapolu przy Via Tribunali, gdzie pozostał do zamknięcia domu w styczniu 1906 r., a następnie wrócił do San Giorgio a Cremano.

W tym okresie Sangiorgese Siostra Maria, jak powiemy później, doznała brutalnego znęcania się przez diabła, zwłaszcza gdy na zaproszenie założyciela zaczęła intensywnie modlić się o nawrócenie grzesznika. Atak był wtedy tak gwałtowny, że spowodował uraz prawej ręki, który spowodował głęboką ranę.

20 lutego 1907 r. Konieczna była operacja, podczas której usunięto ważne więzadło. W konsekwencji Siostra Maria della Passione nie mogła już artykułować ramienia, które pozostawało bezwładne.

Choć niepełnosprawna w pracy, potrafiła wykonywać inne zadania we wspólnocie, zawsze z zapalem i posłuszeństwem: od 1909 do 1910 była wikariuszką przełożonej Domu Macierzystego, a od 1910 do 1912 pełniła delikatną i ważną rolę. Mistrzynie nowicjuszy.

Duchowość i charyzmaty

Aspekt duchowy został skutecznie wyeksponowany w deklaracjach matki założycielki i ojca duchowego, Ks. Luigiiego Fontany. Wyłonił się obraz jednej z najbardziej znaczących postaci kobiecych w historii mistyki Kościoła neapolitańskiego, który nadał szczególny sens jej życiu, poświęconemu ziemskim wydarzeniom Chrystusa i rozważaniu Jego Męki.

Wśród elementów jego wielopłaszczyznowej osobowości wyłania się miłość do Eucharystii, poprzedzona miłością do męki Jezusa, aby osiągnąć zadośćuczynienie jako ofiara pokuty. Co więcej, kult Maryi Bolesnej zajmował centralne miejsce w jego życiu, ponieważ uważał Ją za swoją Matkę i Nauczycielkę, aby wniknęła głęboko w tajemnicę Chrystusa. Wszystko było w pełni tożsame z charyzmatem założycielki, jej przewodniczki i powiernika oraz jej współczesnych, żyjących wraz z nią w rozwoju rodzącej się wspólnoty.

Spędzała długie godziny przed Tabernakulum na adoracji Jezusa Eucharystii, do tego stopnia, że □□ matka przełożona została zmuszona do wyznaczenia jej bardziej ustronnego i spokojnego miejsca, ponieważ zajmowała miejsce przejścia dla sióstr w chórze.

Modlitwa była jego głównym zajęciem: pozostawał w chórze w adoracji do trzeciej lub czwartej rano, czasem całą noc; żyła całkowicie oderwana od rzeczy ziemskich, zadowolając się tym, co wydała Wspólnota.

Siostra Maria della Passione wzięła wtedy sobie do serca misję złożenia się w ofierze zadośćuczynienia za grzeszników, a zwłaszcza za księży, którzy odeszli od swej posługi; w tym celu pościł i zdyscyplinował się aż do krwi, także po to, by naprawić świętokradztwa popełnione przeciwko Świętej Eucharystii.

Z biegiem lat jej reputacja jako roztropnej kobiety zdolnej do doradzania rozszerzyła się poza klasztor. Wiele osób zwracało się do niej z pewnymi okresami po radę, modlitwę, pocieszenie i odwagę; było to również zwyczajowe dla innych sióstr, a często dla samej założycielki. Na koniec trzeba powiedzieć, że różni księża diecezji zwracali się do niej, aby wzmocnić swoją wiarę lub przezwyciężyć wewnętrzne

problemy.

Będąc najbardziej posłuszna kierownikowi duchowemu i przełożonej, wykorzystywała tę cnotę do przerywania długich postów i pozbawienia niektórych pokarmów lub napicia się; jej przełożeni musieli uciekać się do posłuszeństwa, aby ją nakarmić.

Miał dar proroctwa, który budził zdziwienie, w tym kard. Giuseppe Prisco, któremu przepowiedział swoją konsekrację na arcybiskupa Neapolu. Matka Notari i kierownik duchowy ojciec Fontana stwierdzili następnie, że siostra Maria della Passione miała stygmaty na stopach i klatce piersiowej. Wreszcie nastąpiły cudowne uzdrowienia, których świadkami była Założycielka i inne zakonnice.

Prowokacje i męki diabła

Siostra Maria della Passione zawsze znosiła siłą i rezygnacją wiele napaści i nękania ze strony diabła, który dręczył ją i przerażał strasznymi wizjami i biciem. Z wielką prostotą zwierzył się Matce Notari, że oparzenia, które można było zobaczyć na jego policzku i prawej dłoni, zostały mu zadane przez diabła podczas jednej z jego tortur. W nocy z jej pokoju dobiegały hałasy, bardzo przerażające inne zakonnice, które twierdziły, że to diabeł maltretował siostrę Marię della Passione.

Kulminacją tych ataków był wspomniany wyżej poważny uraz, który doznał jej prawego ramienia i który po operacji próbował ją wyleczyć, unieważnił ją do tego stopnia, że nie mogła już wykonywać zadań, które były jej należne. do niej.

Ten aspekt życia przyszłego Błogosławionego był z pewnością najtrudniejszy do rozszyfrowania, biorąc pod uwagę naturalną i przysłowiową roztropność Kościoła, by nadać wyższą wartość zjawiskom, które w innych przypadkach można by zakwalifikować jako objawy i zaburzenia neuropatologiczne. Z tego powodu był później przedmiotem ekspertyz i teologów, w tym o. Agostino Gemelli.

Z pewnością Maryja Męki Pańskiej była prostą zakonnicą, która stała się wielką kontemplacyjną i mistyczną postacią, nawet jeśli nie była silnym płaczem, ale zasługuje na to, by być znaną z oryginalności i kompletności mistycznych zjawisk, o które została wzbogacona o wyjątkowość. dar Boży

Śmierć i reputacja świętości

Jego śmierć nastąpiła 27 lipca 1912 r. W San Giorgio a Cremano, ale przewidział ją miesiąc wcześniej. Przyczyny jej śmierci nie zostały dokładnie określone, chociaż odwiedziło ją czterech lekarzy, w tym mieszkający w Mediolanie wnuk założyciela, dr Notari.

Epilog tej dziwnej choroby, która ją dotknęła, trwał około piętnastu dni, podczas których Siostra Maria miała szczególne zjawiska fizyczne, takie jak wystawianie języka wyciągniętego do przyjęcia Komunii Świętej, kiedy przez 15 dni nie przyjmowała jedzenia i nie mogła połykając kroplę wody, tak że język wysechł i sprawiał wrażenie skręconego.

Ponadto prawe ramię, które było sparaliżowane przez pięć lat, trzy dni przed śmiercią, zaczęło poruszać się normalnie, ku zdziwieniu wszystkich obecnych, do tego stopnia, że mógł łatwo prześledzić znak krzyża.

Ciało pozostawało przez trzy dni wystawione w kościele klasztornym, pozostając giętkie i bez śladów

rozkładu. Wielu wiernych przybyło z San Giorgio a Cremano i z okolicznych wiosek, aby oddać hołd „świętej mniszce”. Pogrzeb odbył się w wielkiej rzeszy ludzi: zwłoki nowicjuszy przeniesiono na pobliski cmentarz miejski i tam pochowano w kaplicy pana Tarallo, wielbiciela Siostry Marii.

Proces beatyfikacyjny

Z wyraźnej woli kard. Prisco zwyczajny proces w sprawie heroiczności cnót Siostry Marii della Passione rozpoczął się 11 marca 1913 r., Tuż po jej śmierci; ukończono go 1 lipca 1918 r. W międzyczasie 20 kwietnia 1914 r. zwłoki przeniesiono z prywatnej kaplicy do głównego kościoła na cmentarzu San Giorgio a Cremano. Przebywał tam do 9 listopada 1916 r., Kiedy został przeniesiony do kościoła domu macierzystego Sióstr Ukrzyżowanych Adoratorek Eucharystii.

Cud beatyfikacyjny

Podczas ekshumacji w 1914 r. Na obustronną jaglicę przebywał chłopiec Francesco Cimino z Nocera Superiore. Po przyjęciu Komunii św. Ze swoimi wujami (który znał księdza Luigiego Fontanę, który został postulatorem sprawy i biografem Sługi Bożego), zbliżył się do zwłok. Kapłan, który był blisko, położył rękę zmarłego na jego oczach: natychmiast odzyskał wzrok. Później dwie jego córki weszły do Sióstr Ukrzyżowanych.

Uzyskana łaska została dokładnie zbadana podczas diecezjalnego procesu dotyczącego cudu, zatwierdzonego 10 października 1995 r. ; w tym samym okresie w Rzymie zaprezentowano „Positio super virtutibus”.

Dekret o heroiczności cnót został ogłoszony 19 kwietnia 2004 r. Po specjalnym zjeździe konsultorów teologicznych (10 grudnia 2003 r.) Oraz po posiedzeniu kardynałów i biskupów będących członkami Watykańskiej Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych (16 marca 2004 r.)).

Co do potencjalnego cudu, uzyskał pozytywną opinię z konsultacji lekarskiej 22 kwietnia 2004 r., Konsultorów teologicznych 22 października tego samego roku oraz kardynałów i biskupów, którzy byli członkami Kongregacji w dniu 8 lutego 2005 r. 19 W grudniu 2005 roku papież Jan Paweł II zezwolił na promulgację dekretu, który uznał go za niewytłumaczalną, pełną i trwałą łaskę.

Beatyfikacja

Obrzęd beatyfikacji Siostry Maria della Passione, której przewodniczył kardynał José Saraiva Martins, prefekt w czasie watykańskiej Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych odbyło się w ramach Eucharystii w katedrze w Neapolu w dniu 14 maja 2006.

Do diecezja neapolitańska była pierwszym przypadkiem beatyfikacji, zgodnie ze wskazaniem opublikowanymi w 2005 roku, zgodnie z którymi obrzęd musi odbyć się w diecezji, która promowała ten proces lub w innym odpowiednim miejscu.

W ten sposób spełniło się pragnienie wyrażone przez ówczesną młodą nowicjuszkę Marię Grazia Tarallo: „Chcę stać się świętą, kochając Chrystusa w Eucharystii, cierpiąc z Chrystusem Ukrzyżowanym, patrząc na Chrystusa w osobie brata”.

Autor: Antonio Borrelli i Emilia Flocchini

=====